

SERIES Hope cluster โควิดนี้ยังมีหวัง

Hope cluster โควิดนี้ยังมีหวัง ลำดับที่ 13

เรียบเรียงโดย ชัยวัฒน์ อหันทริก

คุณเดชา อายุ 52 ปี อาชีพขายหมูปิ้ง ขายมาได้ 7 เดือน ขายตรงศาลาจุดขึ้นรถสองแถว ตรงถนนสำเร็จพัฒนา

ก่อนหน้านี้ขับแท็กซี่ระยะเวลาสิบกว่าปี พอได้เงินบ้าง ไม่ได้บ้าง ติดค่าเช่ารถบ้าง บางวัน โชคดีผู้โดยสารเหมาไปต่างจังหวัดก็ได้เยอะหน่อย แต่พอเจอปัญหาโควิดระบาดช่วงมีนาคม 2563 ความลำบาก ความท้อใจก็มาเยือน

ผมชอบวิ่งรถแท็กซี่หาผู้โดยสารเริ่มในช่วงบ่าย 3 โมง จนถึงตี 3 ผู้โดยสารส่วนใหญ่จะมี ช่วงเวลาเลิกเรียน หลังเลิกงานตอนเย็น ๆ และนักท่องเที่ยวตอนกลางคืน พอถึงบ้านผมก็นอน ตื่นอีกที่ ตอนเที่ยง ๆ ตอนนั้นรายได้ต่อวัน หักค่างวดรถ ค่าน้ำมัน กินนิดหน่อย ได้กำไร 700-800 บาท เหลือกินเหลือใช้

แต่พอรัฐบาลประกาศมีการจำกัดเวลาห้ามออกนอกบ้าน ทำให้ผมต้องเปลี่ยนวิถีชีวิตไปครึ่ง ในช่วงตี 5 เจอปัญหามากมาย ถึงรถจะไม่ติดเหมือนเมื่อก่อน แต่เวลาหมดไปแล้วครึ่งวันผมได้แค่ 200-300 บาท ทั้งวันได้ 500 บาท ยังไม่หักอะไรเลย เพราะว่าไม่มีคนขึ้น ต้องไปวิ่งหาผู้โดยสาร ไกล ๆ ค่าแก๊สก็ต้องเสียมากขึ้น ทุกอย่างมันเปลี่ยนไปหมด ไปเจอคู่แข่งชั้น รถแท็กซี่ ก็ชะตากรรม เดียวกัน ในสถานการณ์แย ๆ แบบนี้ อย่าหวังเลย คนตงงานก็เยอะ

ผมใช้ชีวิตที่วิ่งติดลบมาเกือบ ๆ 2 เดือน ในที่สุดทางสหกรณ์แท็กซี่ที่ผมเช่าซื้อเอาไว้ ก็มายึดรถแท็กซี่ ของผมคืน ผ่อนมาปีกว่า ๆ สุดท้ายเป็นศูนย์

ยังดีที่เมียผมเป็นพนักงานไปรษณีย์ไทย มีเงินเดือนประจำรายได้หมื่นแปด ไหมค่าใช้จ่าย รอบด้าน ค่าน้ำ-ไฟฟ้า หนี้สินไปกู้เค้ามา ค่าเช่าบ้าน ค่าเล่าเรียนลูก 2 คน อยู่ ม.ปลาย และ มหาวิทยาลัย

แรก ๆ ที่เลิกอาชีพนี้ประมาณเดือนมิถุนายน 2563 ผมเก็บตัว วัน ๆ กินแต่เหล้า เครียดมาก สิ่งที่เคยมี เคยได้ วันนี้หมดตัวเลย มีรถแท็กซี่สามารถวิ่งหารายได้ บางทีก็เอารถพา ครอบครัวไปเที่ยว ไปไหนต่อไหน มาวันนี้มีแต่มอเตอร์ไซด์

ในขณะที่ผมเมา ผมไม่สนโลก เมียผมไปดูที่ ดูทางเพื่อหาอะไรเสริม เพิ่มรายได้ให้ครอบครัว บริเวณใกล้ ๆ บ้าน นั่นก็คือหมูปิ้งนมสด เมียก็ไปหยิบยืมเงินที่ทำงาน ไปซื้อรถเข็นมือสอง ตู้อุปกรณ์ต่าง ๆ รวมถึงติดต่อให้เอาหมูปิ้งมาส่งโดยเริ่มวันละ 100 ไม้ ตื่นนอนตั้งแต่ตี 4 มาตั้ง ร้านตอนตี 5 มาช่วยทั้งครอบครัวเลย

แรก ๆ ผมก็อาย เป็นพ่อค้าครั้งแรกในชีวิต ขายมาได้เกือบ ๆ ปี พอสาย ๆ เมียผมก็ต้อง แยกย้ายไปทำงานด้วยตนเอง ส่วนลูก ๆ ก็เริ่มมีเรียน

ที่นี้ก็เหลือแต่ผม ผมต้องขอบคุณเมียผม ที่คอยให้กำลังใจ มีบ้างนะที่ผมด่าเขา ประชดชีวิต ท้อแท้ สิ้นหวังตงงานตอนอายุ 50 กว่า ๆ สุดท้ายผมก็สู้

ตอนนี้ผมขายหมูปิ้งวันละ 250 ไม้ เก็บร้านประมาณเกือบ 10 โมง โดยผมจะจัดชุด 5 ไม้, 10 ไม้, 15 ไม้, 20 ไม้ เพื่อจ่ายต่อการใส่ถุงให้ลูกค้า

ช่วงเวลาคนเยอะ ๆ ผมรับมา 3 บาท ขาย 5 บาท กำไร 2 บาท ถ้าขายหมดได้ 500 บาท ส่วนพวกข้าวเหนียวก็ถือว่าเป็นค่าถ่าน ค่าถุง ค่าอื่น ๆ

แต่ก็ไม่ได้ขายดีเสมอไป เพราะก่อนมาถึงร้านผมตอนนี้ ก็มีร้านขายหมูปิ้งเจ้าอื่นมาตั้งตัก หน้าร้านผม เลยไปหน่อยตลาดลุ่มอ้อมก็มีหมูปิ้ง มีไก่ทอด มีไก่ย่าง ของกินเยอะแยะ ผมยังคิดต่อ เลยว่า ช่วงเย็นอาจจะขายพวกลูกชิ้นทอด ให้ลูก ๆ กลับบ้านมาจะได้มาช่วยกันทำขาย เดี่ยวจะ หาสถานที่ช่วงนี้คู่แข่งเยอะแยะถนงเส้นนี้หมูปิ้ง 6-7 ร้าน

โควิดรอบ 3 แยะนะ พาคนตงงานออกมาขายของกินเยอะ ส่งผลกระทบตั้งแต่รอบแรกเลย ธุรกิจขาดทุนอัดอั้นมาตั้งแต่รอบแรก คิดว่าจะดีขึ้นเสียอีก รอบ 3 พวกนี้ล้มกันหมด

พวกสวัสดิการรัฐโครงการเราชนะ คนละครึ่ง 5 พันบาทรับเงินสด โควิดรอบแรก ๆ ก็ได้ ถือว่าดีเลย พอมา รอบหลังเป็นแอปผมใช้ไม่เป็นหรือ ให้อีกมันใช้ ให้เมียใช้ ส่วนม.33 ไม่ได้ เพราะไม่อยู่ในประกันสังคม

ความฝันในอนาคตอยากมีเงินเยอะ ๆ จะได้เอามาใช้หนี้สินที่ไปกู้ยามาช่วงโควิด อยากหาเงินก่อนไปเช่าที่ในตลาด เพราะดีสุดคนได้เยอะ ดีกว่าตามไหล่ทางถนน

อยากให้ลูกเรียน ทำงานดี ๆ พ่อแม่จะได้พักผ่อน ทุกวันนี้เหนื่อยมากครับ รายได้ไม่พอจริง ๆ อยากให้รัฐบาลช่วยเหลือกลุ่มคนที่ตกงาน มีการแจกเงินสด เพราะยังเอาไปทำอะไรได้ตั้งเยอะ

ส่วนไว้พระขอพรไม่ได้ไปเลย ทำมาหากินดีกว่า ตั้งจะไปทำบุญยังเดินทางลำบากเลย เอาไว้ให้มีก่อนนะแล้วค่อยไป เมื่อก่อนมีรถแท็กซี่ พาไปประจำ ครอบครัวมีอยู่ 4 คน ออกนอกบ้านก็เสียเงินแล้ว ส่วนวัคซีนก็อยากฉีดนะ เวลาไปไหนจะไม่ต้องกลัว เพราะทุกวันนี้กลัวเชื้อจะลงปอด ยิ่งเชื้อกลายพันธุ์เขาวามันแรง

หากเปรียบเทียบช่วงก่อนโรคโควิดจะระบาดให้ค่าของความสุข 75% และในระหว่างที่ยังระบาดรอบที่สามความสุขลดลงเหลือ 20%

สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม 2564